

2013

ŘÍJEN

5.

BAKERY

INFORMATION :
mikulecka@pekargmb.cz

2013

WWW.BAKERY.JECOOL.NET

ŘÍJEN

Milí čtenáři, Pekařky a Pekaři!

Časopis Bakery pro Vás upekla zcela čerstvé a voňavé vydání – jen k nakousnutí. Nenechte si ho vychladnout a přečtěte si křupavé články od našich redaktorů. Jsme zase o rok starší, některé věci se mění, ale adaptáky, sportáky a exkurze jsou tu jako každý rok. Jaké letos byly? O své dojmy se s Vámi například podělí novopečení „primánci“ nebo již ostřílení třetáci. Už jste byli volit? Že budou volby až koncem října? Přečtete si, jaké byly studentské volby u nás. Nezoufejte, pokud jste si nechali ujít zájezd do Anglie, my Vás tam zavedeme! Svě místo zde má i fejeton, trochu pohádkového ovzduší a další chutná sousta.

Krásné podzimní čtení Vám přeje
redakce Bakery a Libuše Mikulecká

Obsah

1. It's a long, long way to England (*strana 3-5*)
2. Sportovní kurz Borovice 2013 aneb co se stalo tentokrát... (*strana 6*)
3. Benjamínci na škole (*strana 7-9*)
4. Práce (ne)počká (*strana 10*)
5. Do Senátu bez zisku jediného hlasu (*strana 11*)
6. Evžen Oněgin (*strana 12*)
7. Hunger Games (*strana 13-14*)
8. Co když ta pohádka byla jinak? (*strana 15-17*)
9. Studentské volby (*strana 18*)

It's a long, long way to England

Náš 6 denní zájezd do Velké Británie začal jako každý výlet před budovou gymnázia. Plni optimismu jsme se sešli v neděli 22.9., vyhlíželi autobus a spřádali poslední plány na zabránění co nejvýhodnějších sedaček. Autobus přijel, naložil nás i naše kufry a hurá pryč z Čech. Trasa vedla přes Plzeň, kde jsme nabrali paní průvodkyni Pavlu. Starší studenti ji již znali z minulého zájezdu a dokonce i ona si vzpomněla na pár z nás. Informace, co smíme a nesmíme, byly střídány proslovy o okolní krajině. Náš pedagogický doprovod p. prof. Toužimská, p. prof. Tejnická a p. prof. Dostál také přidali pár slov a pak byla zahájena zábava. Každý se bavil podle svého gusta, a proto nám cesta ubíhala poměrně rychle. Po několika hodinách, zastávkách a filmu jsme se blížili k francouzskému pobřeží. To už většina vytuhla a zachumlala se do dek a mikin. Průjezd spící Anglií do Londýna si téměř nikdo nedokáže vůbec vybavit.

V brzkých ranních hodinách jsme byli vyhozeni z autobusu do chladných ulic hlavního města Británie. Pěší okruh za pamětihodnostmi byl zpestřen počítáním ranních běžců, kterých se to pondělní ráno urodilo opravdu hodně. Za zmínku by určitě stála návštěva katedrály sv. Pavla. Přes slavnou Whispering gallery šlo vyšplhat do věže s nádherným výhledem na Londýn. Čas rozchodu v těsné blízkosti katedrály byl vděčně využit k nákupu zásob jídla. Poté následovala velice příjemná část programu - Oxford Street. Jestli neznáte Primark, doufejte, že ho někdy poznáte. Primark je úžasný obchodní dům naplněn velice levným oblečením. Na večer nás vyzvedl autobus a odvezl do Oxfordu na ubytování do anglických rodin. Hostitelské rodiny přijížděli a brali si studenty na první společný večer. Trochu jsem znervózněla, když jsme na parkovišti osaměli s autobusem, kantory a Pavlou. Naše rodina pořád nikde. Nakonec se zjistilo, že došlo k chybě v komunikaci a "naše" rodina vůbec netušila, že má dnes někoho hostit. Vše se vyřešilo a my shledaly, že čekat se vyplatilo. Byly jsme ubytovány u neskutečně příjemného páru. Pořád si chtěli povídat a donekonečna se omlouvali. Byly jsme tak utahané, že jsme usnuly ještě dřív, než se naše hlavy dotkly polštáře.

Po snídani (vločky, toast a pravý anglický čaj s mlékem) na nás čekalo rodiště W. Shakespeara - Stratford upon Avon. Prohlídka rodného domu slavného dramatika nezabrala moc času, a tak jsme se po obědě přesunuli do městečka Warwick, kde se nachází jeden z nejkrásnějších středověkých hradů v Anglii - Warwick castle. Na prohlídku hradu a zahrad s pávy jsme měli spoustu času, který jsme plně využili. Následoval přejezd do Oxfordu, kde jsme si zběžně prohlédli pár nejvýznamnějších kolejí a univerzit. Tentokrát si rodina na nás již vzpomněla, a tak jsme se společnými silami mohli pustit do plnění zadaného domácího úkolu. Zjistit od rodiny pár informací bylo pouze otázkou našich jazykových schopností.

4. den nám nabídl velice zajímavý program. Nejdříve jsme se vydali do města Bath. Neznámější anglické lázně mě velice překvapily. Veškeré budovy jsou vystavěny ze světle béžového kamene, a proto celé město působí velice uklidňujícím dojmem. Royal Crescent, známá ulice ve tvaru půlměsíce nás uchvátila svou krásou. Cestou do Salisbury jsme měli z oken autobusu zahlédnout známého křídového koně u Westbury, ale hustá mlha nám překazila plány. Místo toho jsme se vydali rovnou do města Salisbury. Prohlédli jsme si malebné centrum a navštívili gotickou katedrálu s nejvyšší věží v celé Anglii. Tam je vystavována slavná Magna Charta, kterou jsme si ovšem nemohli nechat ujít. Zážitek z neznámějšího prehistorického kultovního místa Anglie nám trochu pokazil déšť. I přesto jsme si všichni poctivě celý Stonehenge obešli. Ten den nám Pavla zvedla náladu zpěvem. Nepěla ovšem pouze ona, ale celý autobus. Píseň It's a long, long way to Tipperary bude mít celý autobus navždy vrytou v paměti. Tímto způsobem nám cesta do rodin uběhla velice rychle. Naši hostitelé nám nabídli, že nás večer ještě dodatečně vezmou do Oxfordu a ukážou nám zbytek města, který jsme se zájezdem nestihli. Osvětlené večerní město nás zaujalo natolik, že jsme ihned začali zjišťovat cenu domů v okolí a s politováním zjistili, že nejdřív budeme muset přepadnout nějakého bohatého studenta ze zdejších kolejí. Totální vyčerpání nás donutilo vrátit se a naposledy ulehnout v prostředí naší anglické rodiny.

Po rozloučení s rodinami nás čekalo starobylé město se sídlem anglických panovníků - Windsor. Stihli jsme i střídání stráží, které bylo pěkné, ale neuvěřitelně dlouhé. Část to vzdala a šla si radši prohlédnout záživnější hroby anglických panovníků. Zakočení zájezdu se konalo ve stejném městě jako jeho počátek. Londýn nás přivítal dobrou průjezdností, a tak jsme se brzy ocitli před Buckinghamským palácem. Pokračovalo se okolo bydliště premiéra - 10 Downing Street a známých Horse Guards. Na Piccadilly Circus se zájezd rozdělil na tři skupiny. 1 obrovskou a 2 miniskupinky. Největší skupina šla nakupovat do Lilywhites a poté do muzea voskových figurín Madame Tussauds. V Madame Tussauds již část studentů byla, a proto zvolila jiný program. Jedna miniskupina se rozhodla navštívit proslulé Hard Rock Cafe a druhá miniskupina se podívala do krásného British Museum. V obrovském muzeu máte veškerou historii, kterou Británie "nakradla" svým koloniím a za všech možných válek. Je tam neskutečné množství artefaktů, soch, svitků, tabulek, oblečení, šperků; zjednodušeně? Je tam všechno. Na projití a vstřebání všech informací byste potřebovali pár dní. Čas se nám krátil, a přesto se ještě část zájezdu stihla najíst v Čínské restauraci ve čtvrti SoHo. Zbytek dal přednost posledním nákupům a doplnění zásob na cestu. Poslední bod programu byla procházka nočním Londýnem. Westminster Abbey, parlament a Elizabeth Tower (dozvěděli jsme se, že Big Ben byl přejmenován), Londýnské oko a Konečně autobus. Úplně vyštavení jsme nacpali naše nákupy do všech možných i nemožných prostorů. Výjezd z Londýna kromě řidičů zaspal asi úplně každý. Vyčerpání = úplné. Na chvíli jsem se probrala před vjezdem do Eurotunnelu, ale pak až do nějakých 9 ráno jsem spala jak zabitá.

Cesta zpátky byla nekonečná. Tam jsme jeli převážně v noci, zatímco zpátky převážně ve dne. Cestu nám mírně zkrátil puštěný film. Velikým "zkracovákem" se ukázalo zpívání. Řidiči z nás museli lézt po stropě, ale celý autobus, zpívající o kozlovi, co sežral rudé tričko, si to velice užíval. V Plzni jsme řekli sbohem Pavle. Nejlepší průvodkyně. Kdo jí nezažije, nepochopí. Píseň střídala píseň, profesoři se kladně vyjádřili k celému zájezdu a studenti se mezi sebou také kladně vyjádřili k průběhu i náplni týdne. Mladou Boleslav a naše Gymnázium jsme přivítali bouřlivým zpěvem písně It's a long, long way to Tipperary. Krásné zakončení za krásným výletem.

Linda Kubová

Sportovní kurz Borovice 2013 aneb co se stalo tentokrát...

Toho dne, kdy jsme jako studenti Pekařova gymnázia odjeli na sportovní kurz, na který se každoročně a také tradičně třetáci vydávají, byste na kalendáři našli datum pondělí 16. září 2013. Naše první kilometry v sedle kol sice poznamenala spona vražená do pláště kola, ale škodu, kterou způsobila, jsme rychle opravili a už šlapali dál směrem do cíle naší cesty. Tím byla Borovice, kde se také odehrával veškerý program, který byl i letos nabitý různými sportovními aktivitami. Orientačního běh, kondiční cvičení, lezení na lezeckou stěnu, softbal a také cyklovýlet do nedalekého Bakova – to vše nás čekalo. Neopomenu ani plavání, jež dodalo časy do posledního sportovního klání – triatlonu. Celkem osm týmů se tři dny pokoušelo získat ty nejlepší časy v závodech a body v soutěžích do boje o každoročně udělovaný titul Borovického mazáka. To však nebyla jediná záležitost pojatá v soutěžním duchu. Tou další byl již zmiňovaný triatlon jednotlivců skládající se klasicky z plavání, cyklistiky a běhu. Plavání jsme měli bez větších problémů za sebou, ale po výjezdu na tamní kopec v rámci cyklistiky jsme známou píseň „Sláva nazdar výletu, nezmokli jsme a už jsme tu“ zazpívat nemohli. Jednak proto, že udýchanému člověku se těžko zpívá, ale taky proto, že jsme tentokrát zmokli. Do poslední části – běhu – se všichni vydávali za hlasitého potlesku a fandění, což celou atmosféru závodu řádně umocnilo. Tyto tři disciplíny zamíchaly konečným pořadím opravdu zajímavě. Následovalo už jen vyhlášení výsledků. Vítězství v kategorii něžnějšího pohlaví tedy putovalo symbolicky do Běčka, kde triatlon ovládla Anežka Kacejová. Jinak tomu bylo v kategorii chlapců, kde celé stupně vítězů patřily Céčku. O to se postarali Filip Razák, Michal Vild a stupeň nejvyšší bral po zdařilém běhu Matouš Kubelka. Na nedostatek sportu si tedy nikdo nemohl příliš stěžovat. Počasí se na nás tedy letos moc nepousmálo, ale i tak si myslím, že se tento týden vydařil na výbornou, a to snad i přes zranění Jirky Suchardy, který nás tím pádem opustil o chvíli dřív ve voze sanitky. Zkrátka celých pět dní uteklo jako voda, kalendář nám hlásá pátek a my už usedali na svá kola, roztočili pedály a řídítka nasměrovali k do Mladé Boleslavi, kde jsme celý „sporták“ zdárně ukončili.

Michal Vild

Benjamínci na gymnáziu

Zase začal nový školní rok, nová rutina žáků a na gymnáziu se vytvořila nová třída 1.0. První den jsme se navzájem přivítali, ale hned následující den jsme odjeli na adaptační pobyt do Poslova mlýna. Tento areál se nachází blízko krásného hradu Bezděz, na který jsme se také vydali, ale nedošli... Kde jinde se seznámit než pod tímto hezkým hradem? Začali jsme se tedy poznávat. Profesoři, kteří byli s námi (J. Maršounová, D. Přibík, D. Hůlková), pro nás připravili hezké a zábavné hry, a proto jim chceme poděkovat. Chtěli jsme vědět, jak na naše spolužáky zapůsobil adaptační pobyt a jak se jim líbí nová škola. Udělali jsme rozhovor s Jirkou Malým, Alinou Holcman a Nastou (Anastasija) Majorovou.

Rozhovor 1: Alina Holcman

1. Alino, jak se ti líbí ve škole, jaký je kolektiv?

Ve škole se mi líbí a kolektiv je hezký až na několik dětí...

2. Jak na tebe zapůsobil adaptační pobyt a jaký dojem na tebe dělají profesoři?

Profesoři jsou hodní a na adaptačním pobytu se mi líbilo, akorát jsme na můj vkus měli málo volného času.

3. A chutnalo ti jídlo, které tam podávali?

Ne, nechutnalo!

4. Našla sis v nové třídě kamarády, dá se s dětmi bavit?

Ano.

5. Alino, ty jsi z Ruska, že ano? Řekla bys nám svůj názor na českou školu?

Tady se méně učíme a dostáváme méně domácích úkolů. A také jsme museli nosit uniformu...

6. Vyhovuje ti, že můžeš nosit oblečení podle svého výběru?

Ano, a to hodně! :)

Dobře, děkujeme ti za rozhovor, Alino!

Rozhovor 2: Jiří Malý

1. Ahoj, Jirko, jak se ti líbil adaptační pobyt?

Velmi se mi líbil.

2. Co se ti na adaptačním pobytu líbilo?

Blbnutí a stavění mojí chajdy! => (výraz pro Jirkovu chaloupku)

3. Jsi spokojen s třídou, kolektivem?

Svým způsobem ano.

4. Chutnalo ti jídlo, které tam podávali?

Docela ano.

5. A s kým jsi byl v týmu na celoadaptační hře?

Byl jsem s Julčou, Honzou, Naty a samozřejmě s mou kamarádkou Bernie! :D

6. Jak na tebe působí profesori?

No, záleží jací, ale ti, co nás učí, jsou dobří.

7. Kde trávíš odpolední pauzy?

No, všude možně...

Děkujeme ti za rozhovor, Jirko! :)

Rozhovor 3: Anastasija (Nasťa) Majorová

1. Nasťo, jak se ti líbil adaptační pobyt?

Takže, bylo to tam celkem dobré, trochu jsme se seznámili, hráli různé hry. Celkem se mi tam líbilo.

2. Našla sis v nové třídě kamarády?

Ano.

3. Vyhovují ti profesoři?

Zatím to je těžké zhodnotit, protože jsme tu teprve prvních pár dnů, ale první dojem je dobrý.

4. A chutnalo ti jídlo, které podávali na adaptačním pobytu?

Některá jídla moc ne, ale většina ano.

5. Líbily se ti hry, které jste tam hráli?

Líbily, ale byly dost sportovní.

6. A byla jsi spokojená s tím, jak profesoři připravili program?

Ano, akorát jsme měli málo volného času, ale zase jsem byla ráda, že se někde nenudíme. Prostě to dobře promysleli.

7. Vyhovuje ti, že se na každou vyučovací hodinu stěhujete do jiné třídy?

No, bylo by samozřejmě dobré, kdybychom byli pořád v jedné, ale každá učebna má jiné vybavení. Takže je to vlastně potřebné.

8. Jsi spokojená se školním rozvrhem?

Celkem ano, ale máme trochu moc tělocviku.

9. A proč bys chtěla méně tělesné výchovy?

No, já totiž nejsem moc sportovní typ.

10. Nasťo, rozumíš (A-J) známkování?

Já tomu rozumím, ale moji rodiče ne... :D

Fajn, děkujeme ti za rozhovor!

Práce (ne)počká

Nedělní večer, právě uběhl krásný víkend a ubohá lidská mysl tráví poslední klidné chvíle týdne u počítače. Jenže teď je něco jinak... Množství nakupené práce odložené na příští století už překročilo kritickou mez, a tak došlo k zásadnímu rozhodnutí rychle s tím něco udělat. Ale nejdřív si ještě musím zkontrolovat e-mail. Nic nepřišlo? Nevadí, alespoň mám dost času podívat se na oblíbenou sociální síť. Je teprve pět, tak to bych mohl stihnout ještě jednu hru a potom...

A poté přijde další hra, nějaký zajímavý film nebo například kamarád, kterého sice uvidíte zítra, ale nutně mu něco potřebujete říct. A minutová ručička zdraví hodinovou poprvé, podruhé... Tak teď už Vás nic nezastaví. Otevřete podklady, napíšete nadpis... a najednou dostanete zvláštní chuť na čokoládu, oříšky, klidně i na ropuší hlavu v omáčce z lidských očí. To všechno jen abyste nemuseli pokračovat v práci.

Říká se tomu prokrastinace. Něco z naší přirozenosti se nás snaží odstrčit od toho, abychom čelili problému. Namlouvá nám, že odložení všeho na později, patří k dobrým nápadům dne. U některých se tento útěk projevuje méně, u některých více... a někdy jedinec odkládá povinnosti tak, až mu to škodí. A proto část odborníků na slovo vzatých, kteří rozhodně přesně vědí, o čem mluví, považuje prokrastinaci za chorobu civilizačního charakteru. Co má vlastně společného infarkt a prokrastinace? Možná více, než si myslíme... a možná jsou kočky ve skutečnosti tajní agenti ještěrů z vesmíru, kteří přišli obsadit naši planetu.

Existuje spousta více, či méně účinných... neúčinných způsobů, jak se vypořádat s odkládáním práce. V posledních několika letech se z takovýchto návodů stává větší fenomén, než ze slavných Deseti kroků ke štíhlé postavě. Přitom řešení je přímo v nás. Na malý okamžik zahodit přirozenou lenost a udělat kus pořádné práce. Jak říká známé pořekadlo: Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek, odlož to na pozítří a máš dva dny volna. Nebo tak nějak.

Mají tedy „odborníci“ pravdu a můžeme o odkládání důležitých anebo nepříjemných povinností mluvit jako o nemoci? Jde jen o uměle vytvořený fenomén? Nemůže nám malý odklad problému dát jiný pohled na věc? Zůstane vždy jen u malého odkladu? Myslím tyto otázky vůbec vážně? Vlastně jde o velice zajímavou záležitost, která stojí za probrání. Ale až po tom, co se podívám na další díl oblíbeného seriálu...

Radek Růžička, 4.C

Exkurze do Senátu

Ve středu 2. října se třetí ročník se 7. O vydal na exkurzi do Valdštejnského paláce v Praze, do sídla Senátu Parlamentu České republiky. Dopravní situace na R10 i v hlavním městě byla příznivá, a tak jsme na místo dorazili dle plánu. Počasí nám také přálo, proto jsme se všichni nadšeně přesunuli přes zahradu na nádvoří. Dostali jsme tradiční (úsměvnou) instrukci: „Chovejte se slušně, reprezentujete prestižní gymnázium!“

Hned u vchodu však nastala první nepříjemnost – všichni návštěvníci totiž musí projít bezpečnostním rámem (detektorem kovů) a zavazadlo spolu se všemi kovovými předměty položit na pás (kde byly tyto předměty ozářeny rentgenem). Pokud vím, nebyl jsem jediný, kdo si musel neustále hlídat to, aby mu v důsledku absence pásku nespadly kalhoty. Když se potvrdilo, že je počet teroristů či atentáčníků v naší skupině roven nule, prohlídka mohla začít.

Pan průvodce nám ukázal sál a několik dalších místností, kde jsme se dozvěděli zajímavosti o Albrechtovi z Valdštejna, jeho koni i o historii paláce samotného od založení v 17. století až po porevoluční dobu. Následně jsme byli zavedeni do jednací síně Senátu. Zde už nás přivítal senátor mladoboleslavského obvodu, pan Jaromír Jermář. Po krátkém úvodu nás nechal pokládat všetečné otázky. Dozvěděli jsme se například, proč vstoupil do politiky, co bude dělat, až ukončí svou kariéru v horní komoře Parlamentu ČR nebo jaký má názor na lidská práva či ekologii. Mně osobně, ač nejsem příznivcem jeho strany, přijde pan Jermář jako sympatický člověk a slušný politik.

Po besedě (a v mnoha případech návštěvě toalety) následoval rozchod s možností volitelné, dobrovolné návštěvy chrámu Panny Marie Vítězné, kde je vystaveno Pražské Jezulátko. Této možnosti jsem bez váhání využil a spolu s několika dalšími nadšenci (z nichž polovinu tvořil profesorský sbor) se vydal na procházku po Malé Straně. Zatímco moji spolužáci okupovali nejbližší „Mekáč“, mohl jsem se pokochat krásnými interiéry barokního kostela.

Mezitím se pomalu přiblížil čas návratu, a tak jsme se společně vydali k autobusům a následně zpět do Mladé Boleslavi. Myslím, že exkurze převážnou část studentů zaujala, a nebyla tak vůbec zbytečná. Já osobně bych jen doporučil příště zapnout systém mikrofonů a reproduktorů, aby se studenti s panem senátorem lépe slyšeli. Jinak ale hodnotím exkurzi velice pozitivně a doufám, že alespoň v několika případech zlepšila alespoň částečně vztah k politice.

František Kopřiva

Evžen Oněgin ožil pro studenty 1. a 2. ročníků

Dne 25. 10. 2013 v dopoledních navštívili naši studenti představení Evžen Oněgin. Veršované dílo A. S. Puškina převedl na scénu režisér Pavel Khek v hlavní roli s Petrem Mikeskou. Jak toto představení zapůsobilo na studenty, si můžete přečíst v následujících reflexích.

Pocity z tohoto díla mám já osobně velice smíšené. Dílo na mě působilo negativně, ale přitom velice zajímavě a neotřele. Dramatické zpracování románu se mi líbilo a musím podotknout, že herecké výkony byly naprosto úžasné a dech beroucí. Hlavní Postava Evžen Oněgin byla velmi povedeně zpracována a ráda bych ocenila výborně zdůrazněné emoce. Nejvíce mě ale zaujala scéna souboje Evžena Oněgina a Vladimíra Lenského, protože jsem fascinována napínavými momenty v představeních. Celkově bych to shrnula jako velice povedenou adaptaci lyrickoepického románu, kterou hodnotím kladně.

Zvěřinová Marie, 1.C

Evžen Oněgin je lehkovážný, bezcitný, líný, cynický mladík, znuděný svým životem. Připadá si naprosto zbytečný. Je to nešťastný člověk a slepý muž, který si pozdě uvědomí, koho miluje. Představení se mi velice líbilo a motivovalo mě si přečíst knihu co nejdřív. Evžen Oněgin je příběh, který ve vás probudí plno pocitů a díky kterému začnete opravdu přemýšlet o životě, přátelství a lásce.

Veronika Peksová, 1.C

HUNGER GAMES

21. listopadu vstoupí do kin dlouho očekávaný druhý díl filmového zpracování trilogie Hunger Games. Knižní předloha se stala fenoménem. Ale kde se vzala? Autorem je americká spisovatelka Suzanne Collinsová a idea díla se podle autorky zrodila ve chvíli, kdy sledovala televizi. Knihy mají být mixem reality show a válečných zpráv. Po pár letech, která knihy strávily v čele žebříčků prodeje, se společnost Lionsgate rozhodla natočit film, který měl premiéru v roce 2012.

V čem vlastně spočívá popularita této trilogie? První díl vypráví o postapokalyptické Americe a zdejší zemi Panem. Zde, coby prevence vzpoury, vznikne program Hunger Games. Do 12. oblasti státu přijíždí napodobenina Heleny Bonham Carter a vybírá dívku a chlapce, ti následně prochází výcvikem přežití pod vedením Woodyho Harrelsona (Ten hyp-notizér z Podfukářů / Tallahassee ze Zombielandu). Následně jsou, spolu s dalšími účastníky z ostatních 11 oblastí, uvrženi do divoké krajiny. A co dělat v uzavřené krajině? Pojdme se pozabíjet, než zůstane poslední – vítěz. Tomu všemu samozřejmě nesmí chybět solidní love story. Zkrátka ostrov lásky a porozumění v bezohledném boji o život.

Ale teď jiná pohádka. Žil byl v zemi vycházejícího slunce jeden pán a ten pán se jmenoval Koushun Takami. Jednoho dne roku 1996 ho napadlo vydat svou knihu. Pojmenoval jí Battle Royale. Na námět této knihy vznikl v roce 2000 stejnojmenný film. Film se odehrává v Japonsku na přelomu tisíciletí, kdy morálka společnosti klesla k nule. Děti ztrácí úctu k dospělým, a tak vláda ve snaze zachovat hodnoty ve společnosti, vymyslí program, který nazve Battle Royale. V tomto programu vybere školní třídu, kterou unese, za pomoci veselé japonské vojandy instruuje a uvrhne do divoké krajiny neobydleného ostrova. A co dělá japonská třída v krajině divokého ostrova? Světe, div se! Pokouší se zabít jeden druhého, aby poslední přeživší vyhrál. Shodou náhod, jak už se to na divokých ostrovech stává, se do vedení dostává zamilovaný pár.

Na rozdíl od prvního jmenovaného díla se Battle Royale nedočkalo ani v knižní ani ve filmové podobě českého překladu, a tak se k němu málo který divák dostane. Ale nalijme si čistého vína, jen jeden film se může pyšnit titulem „Nejoblíbenější film Quentina Tarantina“ a Hunger Games to nejsou.

Jak s nadhledem porovnat oba filmy? Jednou jsem viděl japonský zábavní pořad, kde parta odvážlivců četla na čas a přesnost jazykolamy a pokud udělali chybu, speciální plácačka je uhodila asi pět palců pod pupíkem. To může v mnohém osvětlit tradice japonského filmového průmyslu.

Battle Royale je surová, naturalistická řežba, která obnažuje lidskou psychiku. Při o půl hodiny kratší stopáži se soustředí na mysl soutěžících, a pracuje s kontrasty, ať už to je poetická scéna hned po brutální vraždě, nebo snad teror rozsévající velitel hry, který řeší problémy s neposlušnou dcerou.

Hunger Games dávají větší prostor ději, prologu a epilogu. Producenti se plácli přes kapsu a film okořenili speciálními efekty, nočními scénami a vším možným, co dvanáct let vývoje přineslo. Ovšem postavy jsou vykresleny černobíle, což na jednu stranu dělá film jednodušeji stravitelným, na druhou stranu je po deseti minutách jasné, co přijde v poslední 144. minutě.

Oficiálně neexistuje informace o přejímání námětu, vše je původní, ovšem pokud budete na cestě na premiéru Hunger Games 2 procházet kolem své oblíbené videopůjčovny, neváhejte a půjčte si Battle Royale.

Matěj Chumlen

Co když ta pohádka byla jinak?

Co když jsou všechny ty zlé postavy z pohádek ve skutečnosti jenom lidé, kterým se křivdí? Pojdme se podívat na pohádku O perníkové chaloupce očima ježibaby. S trochou humoru a nadsázky se vám třeba podaří i této zlé postavě odpustit...

OBAHJOBA PRVNÍ dle Terezy Bečvařkové (4.0)

Žila jsem v malé oprýskané chaloupce uprostřed lesa již nějaký ten pátek. Zažila jsem si tam spoustu pěkných i pár ošklivých chvil jako třeba, když se mi rozstonal jeden z mých mluvících papoušků. Vzpomínky ale čas otupí jako voda kamínky v potoce a já vzpomínala vždy jen na pěkné chvíle. Měla jsem ráda svůj klid. Celé dny mi venku šuměl les a zpívali ptáčci a já se mohla v klidu věnovat své nejoblíbenější zálibě: pečení perníčků. Žila jsem sama jen se starou černou kočkou Mícou a dvěma pestrobarevnými mluvícími papoušky. Jen jednou za dva týdny se u mě stavil syn, přivezl mi to, co jsem potřebovala k životu a na perníčky, některé odvezl, aby je ve městě prodal... Ano, to mí dva vnoučci pomalovali celou mou bílou chaloupku pestrobarevnými odstíny různých barev!

Jednou pozdě v noci mě probudil jakýsi zvláštní rámus, který se děl před chaloupkou. Podívala jsem se oknem a viděla na doškové střeše chaloupky dvě malé děti. Byla jsem rozespálá, tak jsem na ně jen křikla, ať slezou dolů, a šla si zase lehnout. Po chvíli jsem slyšela onen rámus znovu, a tak jsem dětem znovu pohrozila, ať jdou dolů a zase usnula. Když se situace opakovala potřetí, byla jsem už opravdu rozzlobená a vyběhla ven. Na střeše mé chaloupky seděla malá holčička s o trochu větším chlapečkem a nejspíše hladem šíleli: jedli došky z mé střechy a blábolili jako v mdlobách něco o perníku. Nejspíš vdechli vůni mých dnes dopečených perníků a hlad, tma, a barevné zdi v nich vyvolaly pocit, že to, co dávají do úst, je křehký perníček. Zželelo se mi jich. Sundala jsem je oba ze střechy a ustlala jim na lavici u kamen.

Když jsem se ráno probudila, děti už byly vzhůru. Běhaly po chalupě, byly rozdivočené, až spadly mezi grilovací rošty a plechy na pečení perníku. Holčička Mařenka se rozbrečela a začala blábolit něco o tom, že si připadá jako ve vězení. Po chvíli se přidal i Jeníček. Trvalo mi pěknou chvíli, než se mi podařilo oba dva vytáhnout. Teprve potom jsem si uvědomila, že už je téměř poledne, a děti už dlouhou dobu nic nejedly. Přinesla jsem jim spoustu perníčků a moc se mi líbilo pozorovat, jak ty se ty dvě hubené děti ládují perníčkama, které jsem sama upekla.

Následující den ráno se mě Mařenka zeptala, jak se pečou tak dobré perníky. Ukázala jsem tedy jí i jejímu bratříčkovi, jak se dělá těsto. Potom děti celé dopoledne vykrajovaly z tenkého plátu těsta malé různé tvary. „A jak se to peče, babičko?“, zeptal se Jeníček. „To musíš dát plech s perníčkama na tuhle velkou lopatu a strčit ho do pece, víš?“ Vysvětlila jsem mu. „Chceš si to vyzkoušet?“ Jeníček se zakoktal, bál se nejspíš, aby něco nepokazil. „Když já nevím, jak se to dělá...“ „No to musíš takhle...“, řekla jsem mu a celý proces mu ukázala. Jeníček pak rychle pyšně zavřel těžká kovová dvířka pece, když v tom se ozvalo jakési volání. „Táta..!“ Vypískly děti a rozběhly se před chaloupku na palouk.

Ani se nerozloučily. A když jsem po čase slyšela o sobě vypravovat tento příběh... Ze začátku jsem byla našťvaná, děti nevděčné, ale po čase mi to začalo být jedno. Dětská fantazie vytváří podivuhodné příběhy...

OBHAJJOBA DRUHÁ dle Natálie Hrabánkové (4.0)

Vyrůstala jsem v rodině kanibalů, kde jsem musela uždíbovat kůži ze svých sester a nebo jsem musela jíst učitele, abych byla v kolektivu oblíbená. Někomu to přijde divné, ale já jsem byla tehdy normální. Jenže když se stal kanibalismus trestným činem, moje rodina se roztrousila po celém světě. Většina mé rodiny měla štěstí a šla do Afriky, kde mohly bez trestně lovit malé černoušky, ale já jsem se s domněnkou, že i tady v lese bude dobře, uvelebila v Čechách, tehdejším Rakousko-uherském protektorátu. Jenže jak se dá zapomenout na něco, co děláte několik let? Ta chuť se jen dotknout člověka u mne stále převládala nad myšlenkou stát se lepším člověkem. Ale měla jsem smůlu. Za tu dobu kolem mne neprošla živá duše. Občas jsem se pokoušela kontaktovat vodníka, jestli by mi neposlal nějakou dušičku, ale ten lakomej zloduch se ani neobtěžoval mi zvednout telefon! Jak už jsem říkala, chtěla jsem se stát dobrým člověkem. Chodit na kosmetiku, na manikúru a tak. A tak jsem si místo z lidských kostí postavila chatku z perníku. Vydržela mi jen proto, že perníky nejím, protože kdyby byla z lidí, asi bych byla dávno bezdomovec. Když kolem mého domku prošli ti dva, Jeníček a Mařenka, řekla jsem si: „Kašlu na zákony, tihle dva odsud živí nevyvážnou!“ Mile jsem je pozvala do své chaloupky, nabídla jim čokoládu a málem jsem jim nabídla i staré lidské ucho. Naštěstí mě mozek včas zastavil, jinak by ti dva strachem utekli. Při pohledu na ně mi lezl mráz po zádech. Myslím, že to byla čerstvá člověčina. Ve své chatce jsem nikdy nevětrala, aby mi perníky neokoraly. Jeníček vypadal velice podvyživený a táhl z něj chladný vzduch, tak jsem ho posadila na lopatu a napadlo mě, že by z něj byl dobrý steak na pár let dopředu. Ale nějak jsem ztratila hlavu, když mi řekl, že neví, jak se tam sedá. Byla jsem tak nadšená z toho, že budu mít jídlo, že jsem si na lopatu s radostí sedla. No a ti dva mě šoupli do pece, jako kdybych byla chleba nebo houska. Dnes to každý dává za vinu mě, ale nikdo se nestará o to, kdo vymyslel kanibalismus. Nikdo nehledá otce, který mě všemu naučil. Vše jsem odnesla já a to za to mohou jen mé pudy z mládí!

OBHAJJOBA TŘETÍ dle Zuzany Drboutové (4.0)

A tak jsem se stala zlou ježibabou z Perníkové chaloupky. Po svém nebožtíkovi manželovi jsem zdělila pozemek v lese a továrnu na perník. Co bych ale měla dělat bez svého milovaného Lojíka. No a tak jsem si nechala na zakázku v Černém lese postavit chaloupku. Nebyla ale obyčejná. Celá byla z perníku. Takhle jsem si jednou dávala dvacku po obědě, když jsem najednou slyšela, jak mi někdo něco loupe z mojí střechy. Šla jsem se tam kouknout. A kdo by to byl řekl! Přede mnou stojí dvě hubený, hladový děcka. Holka a kluk. Řekli mi, že se ztratily a že nevědí, kam mají jít. Že já dobrák jsem je do toho baráku vůbec brala... Pár dní jsem je krmila, vařila jim, prala šaty a starala se o ně jako o vlastní. Ten kluk Jeníček pořád jedl jen sladký, a tak brzy ztloustl. Nemohl ani projít dveřma. A jeho povedená sestřička Mařenka mi řekla, že za to můžu já, že sem prej čarodějnice. V noci jsem vymyslela plán. Do pece jsem dala baterky, aby to vypadalo, jako že tam hoří. Já jim ukážu, kdo je tady čarodějnice! Když se Jenda a Mařka probudili, řekla jsem jim, ať si sednou na lopatu, že je povozím. Jenda by si klidně sedl, ale Mařena pořád: A proč? Ale já nevím, já si nejsem jistá... A pak z nich vypadlo, že na lopatě neuměj sedět. Řekla jsem si, co za to dám, a tak jsem si na ni sedla. A co čert nechtěl! Ty dětičky, ty tintítka mě do tý pece strčily a zaklaply dvířka na západku.

Mařenka si pak utrousila pár poznámek na to, že nejsou tak blbý, aby naletěly ježibabě z Perníkový chaloupky, která žere děti. Zdrhly a ještě mi ukradly perníkový plot. Já jsem byla celý týden zavřená v peci, než jsem se prokousala ven. Šla jsem se podívat do poštovní schránky, která byla úplně plná. A co oči nevidí! Titulní strana časopisu Černošinky je věnovaná jakési ježibabě, co požívá malé bezbranné děti. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, na co se to vlastně koukám. Bylo to o mně a ta čůza Mařena s bráchou Jeníčkem se tam smějou do objektivu. Já, dobrák od srdce, a čarodějnice? Vždyť jsem je krmila, šatila a oni mě veřejně prohlásej za čarodějnou požíračku dětí. To si zas vezmu někoho do svojí Perníkový chaloupky...

Právě tvůj hlas může rozhodnout!

Jak už jistě všichni víte, v červnu padla vláda a v srpnu následovala osud Nečasova kabinetu i Poslanecká sněmovna. Pan prezident vyhlásil předčasné volby, a tak všechny strany spustily prakticky od začátku září mohutnou kampaň, které si nelze nevšimnout.

Zatímco politici mají na ucházení se o přízeň potenciálních voličů ještě skoro měsíc, studenti už si své volby díky organizaci Člověk v tísni odbyli. Do projektu se poprvé zapojila i naše škola, a tak jsme mohli 2. a 3. října vyrazit k urně a nanečisto rozhodnout o dalším směřování našeho státu. Během dvou dnů odevzdali studenti na 434 školách 50 551 platných hlasovacích lístků. Mohli jsme vybírat z 24 stran a koalic, které v jednotlivých krajích doopravdy kandidují.

Nejen že studentské volby dávají nezletilým (avšak starším 15 let) možnost vyzkoušet si reálné volby se všemi náležitostmi a vedou je k zodpovědnosti za spolurozhodování o věcech veřejných, ale naznačují také, jaké tendence převládají mezi studenty středních škol. A jak tedy volby dopadly?

Nejvíce hlasů získala podle předpokladů TOP09 (17,80%), v těsném závěsu pak Česká pirátská strana (17,73%) a na třetím místě skončilo ANO 2011 (13,44%). Kromě Topky, Pirátů a Babišova hnutí by se do sněmovny dostaly ještě ČSSD, DSSS a ODS. Nad 3% (tudíž státní příspěvek) by získaly ještě KSČM, Svobodní, Zelení, Úsvit a Lidovci. Na našem gymnáziu byly výsledky mírně rozdílné – všechna místa ve stejném zastoupení, jen Dělníky by (pravděpodobně díky partě recesistů) vystřídala Romská demokratická strana, která celkově získala pouhých 190 hlasů, nemalá část tedy pochází z naší školy.

A co studentské volby prozradily o nejmladší generaci? Z článků v médiích a od starších lidí můžeme zaznamenat reakce typu „Volí srdcem, ne rozumem“, „Doufejme, že dospějí a zmoudří“ nebo „Je vidět, že se snaží za každou cenu odlišit“ a mnoho podobných názorů. Mě osobně výsledky vůbec nepřekvapily a celkem i potěšily. Znepokojující je snad jen relativně vysoká přízeň radikální DSSS. Ta získala hlasy převážně na učilištích, z hlediska krajů pak na Ústecku a Karlovarsku (myslím, že netřeba komentovat). Na druhou stranu však mezi studenty ztrácí komunisté, což také o něčem svědčí. Celkově se ale ukazuje, že v budoucnu možná budou mít slovo novější anebo doposud neparlamentní a ne moc známé strany.

Je to dobře? Bude jednou změna k lepšímu nebo staré zloděje jen nahradí noví? Máme věřit předvolebním slibům nových tváří nebo se spokojit se současnými politiky? O tom si musí udělat obrázek každý sám podle svého rozumu a nejlepšího svědomí. Za sebe jen mohu říct, že jsem vděčný za demokracii (ať už je znechucení nad politiky sebevětší) a až budu moct jít k reálné urně, půjdu se stejným nadšením jako k té studentské.

František Kopřiva

Barevné pátky

Příznivci naší barevné hry, nezoufejte! Barevné pátky opět budou, začínáme prvním listopadovým pátkem - krásným datem 1. 11. 2013. Nevíte, o čem je řeč? Přidávám rekapitulaci: každý první pátek v měsíci vyhlásí redakce časopisu nějakou barvu nebo téma oblečení, které si ten den vezmete na sebe (libovolný kousek oblečku). A proč? Legrace, oživení... a něco navíc - kdo s námi hraje, může získat sladkou odměnu. Takže nezapomeňte, první listopadový pátek se oblečte do ŽLUTÉ. Žlutá barva je barva slunce, podzimu, radosti a dle psychologie dokáže povzbuzovat, osvobozovat, přinášet uvolnění, pocit souladu a harmonie. Tak proč to nezkusit?

Návrhy na další měsíce přijímá redakce.

Hledáme redaktory a další nadšence!

Nepište do šuplíku a neskrývejte svůj talent! Pokud máte chuť, velice rádi přijmeme jakéhokoliv nadšence do našich redakčních řad. Ať už píšete poezii, prózu, malujete, fotíte, věnujete se grafice nebo jen rádi sledujete aktuální dění, naše pomyslné dveře jsou vám otevřeny. Těšíme se!

Libuše Mikulecká